

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STANCIU PĂSĂRIN, GABRIELA

Am fost sau nu? / Gabriela Stanciu Păsărin. -

București : Fast Editing, 2019

ISBN 978-606-94714-8-7

Vol. 2. - 2019. - ISBN 978-606-94714-3-2

821.135.1

TIPARUL : SC YMAGECENTER SRL
IASI, ALEEA VERONICA MICLE 4

Gabriela Stanciu Păsărin

Am fost sau nu ?

partea a doua

EDITURA FAST EDITING
2019

*„Mai bine o existență patetică
Nathanael, decât liniștea !”*

Andre Gide

Plecaser din București singură, cu un tren de noapte. Se urcase în vagon liniștită, cu sentimentul că lăsase în urmă toate lucrurile lămurite și la locul lor, încuiate bine într-un sertar din adâncul sufletului. În clipa în care trenul porni, simți însă cum deodată, o încearcă emoțiile. Se îndrepta cu viteză spre un loc pe care nu-l cunoștea și unde, urma să coboare dimineață, ca într-o altă lume. O lume în care, din fericire, marea pe care o iubea, era stăpână.

Pe la șase dimineața, răsăritul devenise sângeriu. Trenul trecuse de Tuzla. Aerul mirosea puternic a alge și marea apăruse deja la orizont, strălucind sub soarele care tocmai se ridica, imens. Cerul și marea luaseră foc. Era o imagine copleșitoare peste care, la un moment dat, începea să se contureze profilul întunecat al unui vapor.

Urma Gara Costinești.

Mara coborî pe peronul îngust, exact cum își imaginase, ca într-o altă lume, ca într-un vis. Gara mică, din cărămidă roșie, era toată acoperită de verdeață și flori, ca de

poveste. De la gară, drumul spre sat era flancat în stânga spre mare, de un lan nesfârșit de floarea soarelui, iar pe dreapta, de căsuțe mici cu curțile pline de corturi.

Cu mare noroc, la prima intersecție, unde se termina câmpul și începea cu adevărat satul, găsi într-o curte pe colț, o cămăruță ca o chilie anexată la casa cea mare, de care se îndrăgosti instantaneu. Proaspăt văruiată, mirosind a curat, cu un pat dublu, o masă și un scaun, era tot ce-i trebuia. Îi plăcea că ușa se deschidea spre mare și dădea direct în curtea liniștită, plină de flori și nu de corturi, ca prin vecini.

Pentru că era prea devreme să-l caute pe Costin în tabără, se întinse în patul primitiv, cu mâinile sub cap, privind prin fâșia de fereastră din fața patului, cerul dureros de albastru. Lăsase ușa dată de perete și perdeaua transparentă prin care se vedea grădina, fâlfâia ușor în bătaia vântului ca și când ar fi vrut să-i spună „cât te-am așteptat, Mara!” Se relaxase și se simțea liniștită. Se gândea la Tudor. Cum ar fi fost ca, dând perdeaua la o parte, să apară în pragul ușii, spunându-i zâmbind, „Am venit!”

Adormi.

Am fost sau nu?

Când se trezi, era ora nouă, numai bine de plecat la întâlnire cu marea, cu tabăra, cu Costin și ceilalți. Ieși pe poartă și în față, cât cuprindeai cu ochii se întindea lanul de floarea-soarelui care ascundea în spatele lui marea, pe care o auzea spărgându-și valurile de țărm. Porni în dreapta, pe unicul drum al satului, la capătul căruia se afla tabăra studențească. Se simțea liberă, cu sufletul ușor, gata să-și ia zborul! Era fericită! Era unul din acele momente unice care trebuia pus bine, lângă celelalte din „sertarul pentru zile negre”, destul de gol pentru cei douăzeci și trei de ani, pe care Mara urma să-i împlinească.

Pe drum se opri la poștă, trimițându-i lui Tudor, o telegramă cu adresa la care stătea. Nu se aștepta să vină, dar până la urmă, era și asta un test al curajului de a se înfrunta iar, cu dragostea lor, care înainte de toate, durea.

În tabără, îl găsi relativ ușor pe Costin și pe ceilalți, pentru că toată lumea îi știa pe cei de la ei din facultate ca pe niște cai breji, căci lor li se datora toată pavoazarea și muzica și toată organizarea animată a taberei. Erau zece băieți din anii mari și ea, care era a unsprezecea, cea mai mică,

singura fată, mascota lor. Se simțea minunat în această postură, pentru că pe plajă, toate fetele o curtau în speranța de a le pune o vorbă bună pe la vreunul din băieți. Asta chiar era amuzant ! Mara era nelipsită dintre ai ei, mai puțin la plajă unde nu împărtășea plăcerea bronzatului la nudiști pe care o aveau cu toții, așa că ei plecau în gașcă în Golful Francezului, iar ea rămânea singură în îmbulzeala de la Obelisc, care n-o deranja deloc.

Când se întorceau, veneau să o ia la cantină cu ei, unde făcea un „blat” mai mult decât îndestulător. Restul zilei, până seara târziu, erau apoi, nedespărțiți. La sfârșit, se întorcea în cămăruța ei din sat, în care se regăsea, reluându-și în jurnal, gândurile despre tot ceea ce i se întâmplase.

Vineri 3 august 1973 - Costinești

Mă simt minunat aici în cămăruța mea unde mă pot retrage când vreau și unde nu mă poate deranja nimeni fără voia mea. Marea, plaja, muzica, colegii mei, Costin cu grija lui discretă față de mine, fac ca totul să fie minunat. Numai golul din sufletul meu nu poate fi acoperit, oricât m-aș face eu că nu-l

Am fost sau nu?

simt. Marea implică dragostea, îți cere să fii neapărat în doi lângă ea, căci dacă nu, te copleșește, nu o poți suporta prea mult de unul singur. Noaptea, când se aud de departe melodiile din discotecă, amestecate cu glasul mării, cu greierii din curte și mirosul florilor, iar eu sunt singură doar cu mine, se alege praful de toată fericirea mea de a fi aici. Mi-e un dor sfâșietor de Tudor, pe care-l aștept, cel mai probabil, în zadar. Mă simt ca nava aceea eșuată din apropierea țărmului, pe care am găsit-o străjuind plaja la intrarea în Costinești. De fapt, îmi dau seama că s-ar putea să se afle, ascunsă de lanului de floarea soarelui, chiar în dreptul casei în care stau. Cred că dacă aș trece prin lan, aș putea ajunge direct lângă ea. Lucrul ăsta va trebui să-l verific neapărat într-o zi. Încă de când am venit, privind-o de pe plajă, am avut sentimentul că la fel ca ea, sunt singură și eșuată, așteptând să vină cineva să mă scoată la liman. Gazda povestește că a fost eșuată intenționat cu cinci ani în urmă, de un armator grec, ca să-și încaseze asigurarea pe ea. Ce gest stupid și nemeritat! Mă simt profund legată de epava asta. Draga mea, „Evangelia”...

Trecuse așa o săptămână, în care zi de zi spera ca Tudor să apară. Dimineața mergea la plajă, așezându-se mereu în același loc lângă Obelisc. Își lua cafeaua și biscuiții de dimineață, citea, privea la cei din jur, care erau de regulă aceiași, refuzând cu diplomatie orice conversație care i se propunea. Probabil părea un personaj bizar, dar nu de conversații avea nevoie.

Stătea uneori întinsă, ascultându-i și observându-i printre gene pe cei din imediata apropiere, încercând, așa ca un joc, să descifreze câte ceva despre fiecare, ca într-un studiu de personaje.

Puțin mai departe, era un grup de băieți și fete care, veseli și gălăgioși se distrau și glumeau în fiecare zi, parcă nepuizabili. La ei privea cel mai ades, pentru că erau plini de viață și amuzanți, iar asta, îi făcea bine amărăciunii din sufletul ei. Se surprinse, urmărindu-l în special, pe cel care părea liderul lor, un tip înalt, cu alură sportivă și cu un zâmbet plin de candoare, care-l făcea absolut cuceritor, mai ales când, cu un gest scurt al capului își aranja mereu bretonul castaniu care-i cădea în ochi. Asta îl făcea să aibă permanent, aerul unui puști simpatic. Devenise obișnuință ca în fiecare

zi, plictisindu-se de citit, să-l caute din când în când cu privirea printre ai lui. Mara, încă nu-și dădea seama că apăruse acest interes și nici care era motivul real ce îi mobilizase subconștientul.

Într-una din după-amiezi, îl găsi în tabără, pe Laur. Venise într-o vizită scurtă de la Doi Mai, unde era adunată altă gașcă din facultate. De la el află, că acolo la Doi Mai, sosise și Tudor, de câteva zile, împreună cu Vera. Îi picase ca un plumb în stomac. Pentru Mara, ziua era ratată. Simți nevoia să ajungă cât mai repede acasă, mai ales că vremea se stricase și se pregătea de ploaie. Sub cerul care se întunecase, plaja era deja pustie, așa că, o luă pe malul mării spre Evanghelia, urmând ca puțin mai departe, să urce malul spre drumul din sat. Mersul prin valurile care i se spărgeau la picioare, îi făcea bine. Doar Marea și Vaporul aflaseră cât de pustiită se simțea și ce se întâmpla iar, în sufletul ei. Sigur că rațiunea îi spunea că totul era așa cum trebuia să fie, că doar ea hotărâse ca pe Tudor să îl lase Verei, pentru viața cea de toate zilele. Dar, femeia din ea, nu putea accepta atât de ușor, alegerea lui.

Până acasă, reuși să se convingă că Tudor făcuse ce trebuia. Doar stabilise că

dragostea ei pentru el, nu mai avea de așteptat nimic în schimb. Atunci, de ce-l așteptase? Tudor o va căuta în mod sigur, doar în momentul în care va avea nevoie de sufletul și prezența ei. Înțelesese și acceptase asta. Până atunci, rămânea să-și vadă și ea, de viața ei de muritoare.

Acasă o aștepta altă veste proastă. Mai avea o singură zi de stat în cămăruță. Cele zece zile pentru care plătise, se încheiau, urmând să vină alți chiriași. Deci, a doua zi trebuia să elibereze camera, să-și ia la revedere de la Costin și de la toți ceilalți și să plece. Îi părea rău că hotărâse să rămână la mare doar zece zile. Nici nu simțise cum trecuse timpul.

A doua zi dimineată, în drum spre tabără, se hotărî să întrebe din casă în casă dacă nu mai este vreo cameră liberă, dar peste tot, era supraaglomerat. Îi venea să plângă de necaz, dar nu mai exista altă soluție. Trebuia să plece.

Supărată, îi găsi pe Costin și pe Horia la cantină. „Păi, cum să pleci?! Tocmai acum când abia ne-am obișnuit, când urmează partea cea mai frumoasă? Nici măcar n-ai găsit și tu pe aici, printre atâția băieți draguți, pe unul cu care să te pupi! Ai stat

Am fost sau nu?

singură ca o cucuvea! ” O încercă râsul-plânsul la reacția lui Costin care nu ezita niciodată în a-i spune direct în față care era realitatea. Îl auzi completând, fără alte comentarii: „Adu-ți domne, lucrurile aici și dormi la noi! E loc! Cu o saltea pusă între paturi, se rezolvă!”. Horia îi întinse cheia. „Hai, că ne grăbim la plajă! Uite cheia, adu-ți repede bagajul și când venim să găsim totul rezolvat. De azi vei fi o blatistă adevărată !” Nu-i venea să creadă că datorită lor, se găsisse atât de simplu, soluția. Le sări de gât, îmbrățișându-i pentru neașteptata surpriză pe care i-o făcuseră. Era ca un cadou.

Vineri 10 august 1973 - Costinești

Dragul de Costin, gata întotdeauna să mă scoată din impas cu o idee salvatoare! Fără nici o discuție, și el și Horia m-au primit să stau în camera lor, ceea ce înseamnă că voi mai putea rămâne aici, încă cinci zile. După ce mă pregătisem sufletește să mă despart de tot, e minunat să mai am încă câteva zile de care să mă bucur. Deci, după ce tot timpul l-am așteptat pe Tudor degeaba, el fiind bine-mersi cu Vera la Doi Mai, acum, am să mă pot gândi și eu doar la mine. Zece zile, n-am făcut